

Επινίκια: Μια φορά κι έναν καιρό | Είχαμε διοικητή κακό | Τον λαό μας τυραννούσε | Και το κέφι μας χαλούσε | Είχε πλάι του τσιράκια | Τον Ορτούνιο και τον Χλόρες | Όταν κλείναμε τις πόρτες | Βρίσκανε παραθυράκια | Τώρα αυτοί πάνε καλλιιά τους | Στο κεφάλι στα πλευρά τους | Φάγανε τόσες σπαθιές | Που από μια είναι πιο πολλές | Μα θα 'ρθει άλλος διοικητής | Και στη Φουέντε Οβεχούνα | Θα φανεί άλλη μουτσούνα | Ένας νέος διοικητής | Τούτος θα 'ναι πιο καλός | Ο λαός πάντα φτωχός | Τις γυναίκες δεν θα παίρνει | Τη σοδειά μας θα την παίρνει | Ήταν Κυριακή πρωί | Και πριν πω τα πάτερημά μου | Μαύρισαν τα πισινά μου Τα σκυλιά του διοικητή | Μα δεν το 'ξεραν αλί τους | Πως σε λίγο στην αυλή τους | Θα 'μπαινε το μαύρο κάρο | Μ' αγωγιάτη του τον χάρο | Τώρα είν' τα πισινά μου | Είναι πάνω απ' τα κανιά μου | Και τελειώνω μ' ένα ακόμα | Εκείνοι είναι μες στο χώμα

στίχοι: Γιώργος Μιχαηλίδης, για την παράσταση Φουέντε Οβεχούνα

Η οικονομική επιστήμη, όπως διδάσκεται στα σχολεία, αναφέρει πως εκτός από τη φύση και την ανθρώπινη εργασία υπάρχει και μια τρίτη πηγή πλούτου εξίσου κύρια, αν όχι κυριότερη, η επιχειρηματικότητα. Έτσι, εισάγεται ως έννοια η αναγκαιότητα της ύπαρξης μιας διαφορετικής τάξης ανθρώπων που η παρουσία τους καθίσταται ιστορικά δικαιολογημένη για την πρόοδο και την ευημερία. Αν αναλογιστεί κανείς την περίοδο 1995-2005, όταν τα προγράμματα Δημοσίων Επενδύσεων χάρισαν δισεκατομμύρια σε επιφανείς επιχειρηματίες που οδήγησαν στη μεγάλη οικονομική ανάπτυξη, με τα καθαρά κέρδη μόνο του 4% των μεγαλύτερων κατασκευαστικών ομίλων να φτάνουν τα 360 εκατομμύρια ευρώ ετησίως, αυτή η ιστορική δικαιολόγηση φαίνεται λογική. Φαίνεται, ωστόσο, εξαιρετικά παράλογη αν επιλεχθεί μια άλλη οπτική πέρα από αυτή των αριθμών.

Στην περίοδο αυτή των μεγάλων ρυθμών ανάπτυξης, όλες οι υποδομές που αποσκοπούσαν στην ταχύτερη κίνηση των υπηρεσιών, της εργασίας και των εμπορευμάτων, χτίστηκαν με μερικές χιλιάδες εργατικά ατυχήματα, με θανάτους, με αδήλωτη εργασία μεταναστών, με εξαντλητικά ωράρια εργασίας πέρα από τα βιολογικά όρια, αλλά πάντα και με το όραμα της ισχυρής Ελλάδας και της καταναλωτικής ευημερίας. Οι δρόμοι στρώθηκαν πάνω από πτώματα εργατών, πτώματα που έγιναν τα θεμέλια της εθνικής ιδέας στα ολυμπιακά έργα, ενώ εργοδοτικές και συνδικαλιστικές ενώσεις έκοβαν την κορδέλα στις γέφυρες και τα λιμενικά έργα πάνω από τα ποτάμια του αίματος. Νοσταλγοί αυτού του χρυσού παρελθόντος δεν είναι

σήμερα μόνο οι εργολάβοι, τα παιδιά των μαυραγοριτών που εξαγόρασαν την νομιμοφροσύνη τους με την εύνοια του δημόσιου ταμείου μετά τη μεταπολίτευση. Νοσταλγοί είναι και οι συνδικαλιστικοί οργανισμοί, όπως και η αριστερά της ευθύνης, κυβερνώσα και μη. Νοσταλγοί είναι και όσοι μιλούν για μια κοινωνική αλλαγή που θα επιτευχθεί σε βάθος χρόνου, αλλά περνά αναμφίβολα μέσα από το ξεπέραςμα της κρίσης, για μια περιχαράκωση της αστικής δημοκρατίας πάνω σε μία βιώσιμη ανάπτυξη. Όλοι αυτοί επιλέγουν ξεκάθαρα τη μεριά του δολοφόνου. Τελικά, ίσως το πιο τραγικό θέαμα να χαρίζουν εκείνοι οι «επαναστάτες» που δηλώνουν αγανακτισμένοι από την κατάσταση και παλεύουν για την ανάσταση ενός κοινωνικού κράτους δημόσιων επενδύσεων, πάντα βιαστικοί να αναστήσουν μαζί του και τον βασιλιά που πέθανε προ πολλού, φωνάζοντας «Ζήτω ο βασιλιάς».

Γιατί ο θάνατος των τριών εργατών της ΕΛΠΕ του Λάτση δεν απαντήθηκε από κανέναν; Γιατί ένας ταξικός συντονισμός, δεν ανακοίνωσε έστω τύποις μία απεργία; Μα γιατί, τώρα πια, ίσως να μην μπορεί έτσι απλά, αφού σταθήκαμε σιωπηλοί μπροστά σε τόσους θανάτους. Η χάραξη εργατικής πολιτικής από το πεδίο της αστικής πολιτικής είναι πάντα μια ισορροπία που αλλάζει ανά πάσα στιγμή και χάνεται για πάντα όταν ανταλλάξει κανείς τα ταξικά γυαλιά του για λίγη εθνική ανάπτυξη, για καλύτερες θέσεις διαπραγμάτευσης και αστική δημοκρατία. Λίγοι είναι αυτοί που μπορούν να απαντήσουν μπροστά στον θάνατο και θα είναι πάντα αυτοί που δεν εκθειάζουν τους ήρωες της εργατικής τάξης ως ιερά σύμβολα, αλλά αυτοί που θέλουν να τους καταργήσουν και αυτούς και την τάξη και το θέλουν σήμερα και κάθε στιγμή. Και δυστυχώς, όσοι στέκονται απέναντί τους, επειδή ζητούν να περιχαράκωσουν τον κόσμο της εργασίας σε ένα σχέδιο που θα αντιστέκεται χωρίς να νικάει ποτέ, που θα προσδοκά αριστερές κυβερνήσεις χωρίς ταξική χειραφέτηση σε κάθε κοινωνικό αγώνα και αναπαράγουν το αστικό πολιτικό παιχνίδι σε μικρή κλίμακα, θα πρέπει να περιμένουν τη μοίρα των δολοφόνων, όταν έρθει η ώρα η τάξη να τραγουδήσει τα επινίκια.

Άννα Β.

Πηγή:2467kollontai